

قانون نظارت شرعی بر ذبح و صید

فصل اول - کلیات

ماده ۱ - اهداف :

الف - انطباق ذبح و صید حیوانات ، پرندگان و آبزیان با موازین شرعی .

ب - توسعه فرهنگ تولید غذای پاک ، تقویت اعتماد امت اسلامی و کسب جایگاه تولید گوشت حلال در جهان توسط جمهوری اسلامی ایران .

ج - نهادینه کردن فرآیندهای دینی در ذبح و صید دام ، پرندگان و آبزیان حلال گوشت در سطح دستگاه ها و نهادهای دولتی و غیردولتی ذی ربط .

د - توسعه فعالیت های تجاری و اقتصادی از طریق تولید محصولات حلال گوشت و بهداشتی در کشورهای اسلامی .

ه - تقویت نظام پاسداشت حقوق حیوانات حلال گوشت در جمهوری اسلامی ایران .

ماده ۲ - تعاریف :

نظارت شرعی - فرآیندی است که براساس آن ذبح و صید کلیه حیوانات ، پرندگان و آبزیان حلال گوشت توسط ناظران شرعی در مراکز کشتار و صیادی نظارت شده ، تا مصرف ذبیحه و صید بر اساس احکام اسلامی حلیت پیدا کند .

ناظر شرعی - به مسلمانی که آگاهی کامل بر موضوع حلال و حرام ذبح دام ، پرندگان و صید آبزیان را دارد گفته می شود .

ذبح شرعی - به نحوه سربردن حیوانات و پرندگان حلال گوشت « طبق نظر فقهی مراجع عظام » گفته می شود.

ذابح - به مسلمانی گفته می شود که شرایط لازم برای ذبح شرعی را داشته باشد .

صیاد - به فردی گفته می شود که دارای شرایط لازم برای صید طبق موازین اسلامی باشد .

صید شرعی- به روش هایی اطلاق می گردد که حیوانات ، پرندهگان و آبزیان حلال گوشت طبق موازین اسلامی صید می شوند .

نحر- فروردن کارد و همانند آن از آلات تیز آهنی در محل فرو رفتگی میان گردن و سینه شتر .

فصل دوم -ساماندهی امور مربوط به ذبح و صید شرعی :

ماده ۳ - وزارت جهاد کشاورزی موظف است با استفاده از نیروها ، امکانات و ظرفیت های موجود ، بر اساس مأموریت های محوله و حیطة جغرافیایی ، امکان اعمال نظارت بر ذبح شرعی را توسط حوزه نمایندگی ولی فقیه در سازمان دامپزشکی کشور فراهم نماید .

ماده ۴ - کلیه کشتارگاه ها و مراکز صیادی و مراکز عمل آوری و فرآوری مواد پروتئینی (مراکز بزرگ و کارخانجات) موظف به به کارگیری ناظر شرعی بر اساس مفاد این قانون می باشند .

ماده ۵ - دولت موظف است اعتبارات مورد نیاز این قانون را از محل عوارض دریافتی از کشتار دام و طیور در کشتارگاه های کشور تأمین و در ردیف خاصی همه ساله در بودجه سالانه منظور نماید .

ماده ۶ - مؤسسه استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران موظف است به کمک دستگاه های مسؤول نظارت بهداشتی بر مواد غذایی ، ضوابط و مقررات مربوط به استاندارد غذای حلال را به منظور تسهیل در امر نظارت شرعی فراهم نماید .

ماده ۷ - حوزه نمایندگی ولی فقیه در سازمان دامپزشکی با اذن مقام معظم رهبری برای اجراء دقیق این قانون موظف به انجام اقدامات زیر است :

الف -آموزش و تعیین صلاحیت و وظایف و به کارگیری ناظران شرعی و ارزیابی عملکرد آنان در دوره های زمانی .

ب- تعیین صلاحیت ذابحین و صیادان و ارتقاء سطح آموزشی مرتبط با وظایف آنان .

ج -تعیین ضوابط مربوط به نحوه استفاده حلال از اجزاء حیوانات حرام گوشت و منافع محلله اجزای حرام حیوانات حلال گوشت و آبزیان حرام وفق فتاوی مقام معظم رهبری و مراجع عظام تقلید و فقه اهل سنت (در

جاهایی که طبق قانون باید فقه اهل سنت رعایت شود) برای داخل و خارج از کشور.

ماده ۸ - ناظران شرعی در حکم ضابطین قضائی محسوب گردیده و موظفند از موارد خلاف شرع موضوع این قانون جلوگیری نموده و مراتب را جهت رسیدگی به مراجع صالح قضائی از طریق دفاتر نمایندگی ولی فقیه در سازمان دامپزشکی با اذن مقام معظم رهبری ابلاغ و اجراء نمایند.

تبصره - وظیفه ناظران شرعی براساس دیدگاه ها و نظرات فقهی مقام معظم رهبری و مراجع عظام تقلید ابلاغ می شود.

ماده ۹ - عدم رعایت مقررات مربوط به اصول ذبح و صید شرعی از سوی اشخاص حقیقی و یا حقوقی موضوع این قانون، جرم محسوب شده و مرتکب یا مرتکبین به تقصیر با حکم مرجع قضائی، ضمن جبران خسارات وارده، به جزای نقدی پنج درصد (۵٪) تا ده درصد (۱۰٪) خسارت وارده محکوم و در صورت تکرار برای بار دوم، از ادامه اشتغال در کشتارگاه ها و یا واحدهای صنعتی مرتبط آنان جلوگیری به عمل می آید.

ماده ۱۰ - کلیه دستگاه ها و نهادهای مرتبط با امور ذبح و صید اعم از دولتی و بخش خصوصی و تعاونی موظف به رعایت مفاد این قانون می باشند.

ماده ۱۱ - وزارت جهاد کشاورزی، سازمان صدا و سیمای جمهوری اسلامی ایران و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی موظفند جهت فرهنگ سازی فعالیت های حوزه نظارت حلیت غذا و تبیین آثار فرهنگی تولید و مصرف غذایی حلال، اقدامات بایسته به عمل آورند.

ماده ۱۲ - آیین نامه اجرایی این قانون حداکثر پس از سه ماه توسط وزارت جهاد کشاورزی تهیه و به تصویب هیأت وزیران می رسد.

قانون فوق مشتمل بر دوازده ماده و یک تبصره در جلسه علنی روز چهارشنبه مورخ چهاردهم اسفندماه یکهزار و سیصد و هشتاد و هفت مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ ۱۳۸۷/۱۲/۲۶ به تأیید شورای نگهبان رسید.